

РЕШЕНИЕ

№ 5054

гр. София, 02.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 01.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **808** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от В. А. Д., чрез адв. Е. Г. – КАК, срещу Решение № Ц2153-21-141 от 21.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № Ц1012-21-1301/23.11.2020 г. срещу Разпореждане № 570315/9/22.01.2020 г.

С жалбата е изразено несъгласие с изложените в оспореното решение мотиви, като се сочи, че част от твърденията не кореспондират с обективната действителност, а цитираните материалноправни норми не били съобразени с действието им по време. Безспорно се доказвал положението от жалбоподателя труд за периодите, за които органа не е признал осигурителния му стаж. Изложени са подробно съображения относно двата осигурителя, при които е полаган труд, като се иска отмяна на оспореното решение. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. Г., която поддържа жалбата, а в депозирано писмено становище доразвива изложените в нея доводи.

Ответникът, чрез юрк. Б., моли жалбата да бъде отхвърлена, като поддържа, че решението е издадено при спазване на материалноправните разпоредби. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, като на свой ред заявява претенция за присъждане на юрисконсултско такова.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по

делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Жалбоподателят В. Д. е подал Заявление № 2112-21-4660/17.12.2018 г. /л. 11/, с което е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Към заявлението били приложени документи по чл. ЗНПОС, сред които и трудови книжки /л. 50 и сл., и л.57 и сл./ и образец УП-2 № 4/10.12.1996 г., издаден от [фирма] /л.23/.

С Разпореждане № [ЕГН]/04.01.2019 г. /л. 45/ на жалбоподателя е отпусната социална пенсия за инвалидност за 74 на сто трайно намалена работоспособност, считано от датата на заявлението, със срок на инвалидността до 01.10.2020 г., в размер на 138,14 лв. В разпореждането е посочено, че по искането за отпускане на лична пенсия за инвалидност длъжностното лице ще се произнесе с последващо разпореждане.

В хода на пенсионното производство е изискано извършване на проверка по повод представените от жалбоподателя документи, удостоверяващи осигурителен стаж за периода от 01.01.1991 г. -01.12.1996 г. в КФ „С.“ и в [фирма]. за периода от 01.12.1996 г. до 31.12.2006 г. В тази връзка на жалбоподателя, в качеството му на представляващ [фирма], е била връчена Заповед № ЗР-21-00510797/11.01.2019 г. за представяне на документи, но в срока, определен в заповедта, не били представени исканите документи.

С последваща Заповед № ЗР-5-21-00627239/15.08.2019 г., връчена на жалбоподателя на 21.08.2019 г. отново е била изискана относимата документация на дружеството. В тази връзка в ТП на НОИ С.-град жалбоподателят е представил копия от Трудов договор № 3/01.12.1996 г. с [фирма] за длъжност „изпълнителен директор“ и допълнителни споразумения за промяна в размера на възнаграждението и за длъжността“ /л. 131 и сл./; Трудов договор № 4/01.01.2004 за длъжността „изпълнителен директор“ и допълнително споразумение за промяна във възнаграждението; ведомости за работни заплати за периода от декември 1996 г. до декември 2006 г., които били идентични и в които фигурирал единствено жалбоподателя.

При извършена проверка на КФ „С.“ за периода 01.01.1991 г. до 01.12.1996 г. било установено, че за посочения осигурител в ТП на НОИ С.-град се съхранява осигурително досие № 101410, в което били налични данни за подадено на 24.01.1991 г. искане за регистрация като осигурител с приложено копие от удостоверение, издадено от СГС от 20.09.1990 г. по ф.д. 9083/90 г. по описа на СГС за регистрация на КФ „С.“. За представители на дружеството били вписани В. Д., Г. Г. и Д. Г.. Фирмата била регистрирана в Единния класификатор на фирмите с номер [ЕГН], а при справка в ТР се установило, че дружеството не е регистрирано по Закона за регистър Булстат. В хода на проверката за КФ „С.“ В. Д. не представил документи, свързани с претендирания от него труд, съгласно записите в трудовата му книжка за периода от 01.01.1991 г. до 01.12.1996 г., а също така не представил и валидно осигурителна книжка, с каквато следвало да разполага, в качеството си на съдружник в дружеството.

За извършените проверки дирекция „Пенсии“ била уведомена с писмо вх. № 2112-21-4660#6/04.11.2019 г., в което било посочено, че проверката на [фирма] не е завършила с констативен протокол, тъй като В. Д. не е представил своевременно документи на дружеството в срока на заповедта за проверката. В следствие жалбоподателят бил представил еднакви ведомости, в които фигурирал единствено той, но отказал да ги представи в оригинал. След извършена справка в ИС на НОИ

било установено, че чрез [фирма] са подавани уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ за три лица, включително и жалбоподателя. От осигурителя нямало подавани данни по чл. 5, ал. 4 КСО за периода 1997 г. до юни 2003 г., като след последната дата били подавани непоследователни данни за различни периоди и непоследователно са внасяни осигурителни вноски за различни периоди. Прието е, че в случая не е налице безспорно доказване достоверността на записите в представената от Д. трудова книжка, касаещи осигурителния му стаж за периода от 01.12.1996 г. – 31.12.2006 г., придобит в [фирма]. В. Д. не бил представил документи досежно КФ „С.“, подари което контролният орган бил в обективна невъзможност да извърши проверка на този осигурител.

Предвид установеното с Разпореждане № 570315/9 от 22.01.2020 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване не са зачетени осигурителните периода на жалбоподателя в [фирма] и в КФ „С.“. Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с оспореното решение е отхвърлил жалбата като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на В. А. Д., срещу Решение № Ц2153-21-141 от 21.12.2020 г на Директора на ТП на НОИ С.-град за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол. Съдът приема, че оспореното решение и потвърденото с него Разпореждане за издадени от материално компетентни органи в кръга на правомощията им – Заповед №1015-21-247/04.12.2018 г. /л.167/ и Заповед № 1712/17.08.2015 г. /л.168/.

Според чл. 40, ал. 1 от НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. Алинея трета предвижда, че Документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

В конкретния случай, за доказване на осигурителен стаж е представена трудова книжка № 325, издадена на 27.05.1987 г. от Министерство на финансите, в която е вписан трудовия стаж на лицето в [фирма] за периода 01.12.1996 г. до 31.12.2006 г., като е посочено, че жалбоподателят е заемал длъжността „изпълнителен директор“. Видно от приложеното на л. 114 Сведение за регистрация на осигурителя [фирма], в дружеството е била наета само 1 жена. Видно от самото сведение (т.7) в него е посочен какъв е броят на работниците и служителите на първо число на текущия

месец. Сведението е регистрирано в УСО на 08.03.1993 г., докато жалбоподателят е бил вписан като член на съвета на директорите с решение от 27.05.1992 г. на СГС по гр. д. № 14618/1992 г. Същевременно, с решение от 05.06.1995 г. на СГС жалбоподателят е вписан като изпълнителен директор, докато трудовият договор е сключен на 01.12.1996 г. Следва да се посочи, че според чл. 244, ал. 4 ТЗ, ал. 4 от ТЗ, в приложимата редакция ДВ. бр.48 от 18 Юни 1991 г. Съветът на директорите възлага управлението на дружеството на един или няколко от своите членове - изпълнителни членове, а изпълнителните членове са по-малко от останалите членове на съвета и могат да бъдат сменени по всяко време. В действащата към този момент редакция на разпоредбата няма изискване като това, което е въведено с ал. 7 (ДВ, бр. 58 от 2003 г.), която гласи, че „отношенията между дружеството и изпълнителен член на съвета се уреждат с договор за възлагане на управлението, който се сключва в писмена форма от името на дружеството чрез председателя на съвета на директорите. Отношенията с останалите членове на съвета могат да се уредят с договор, който се сключва от името на дружеството чрез лице, оправомощено от общото събрание на акционерите, или от едноличния собственик.“ В тази връзка съдът не споделя изложеното от административния орган, че не е следвало да бъде сключен трудов договор с за изпълняваната от него длъжност „изпълнителен директор“. Разпоредбата на ал. 7 касае периода след 2003 г. но и след тази дата няма данни за сключен такъв договор. Договора за възлагане на управлението е вид граждански договор, приравнен на трудовия, но задължението за осигуряване е на лицето, т.е. то е самоосигуряващо се. Няма данни да жалбоподателят да е правил осигурителни вноски нито за периода преди 2003 г. След 2003 г. са били подавани непоследователни данни за различни периоди и непоследователно са внасяни осигурителни вноски. Тези обстоятелства разколебават доказателствената сила на посоченото в трудовата книжка обстоятелство, че същият е работил през посочения в трудовата книжка период. За отразения в трудовата книжка също така липсват данни за подавани данни по чл. 5, ал. 4 КСО. В тази връзка, независимо от по-късното сключване на трудовия договор, за времето от вписването като член на съвета на директорите жалбоподателят е подлежал на задължително осигуряване, за което обаче не са внесени осигурителните вноски. Съдът приема, че правилно не е зачетен осигурителния стаж на жалбоподателя за периода 01.12.1996 г. – 31.12.2006 г.

За периода 01.01.1991 г. до 30.11.1996 г., при осигурителя КФ „С.“, също правилно не е зачетен осигурителния стаж. Установява се, че в Трудова книжка № 768, издадена на 13.07.1974 г./л.57/ е вписан трудов стаж при този осигурител, като до 14.07.1992 г. жалбоподателят е заемал длъжността „вицепрезидент“, а след това „управител“. Въпреки искането за представяне на документи от страна на жалбоподателя, такива не са представени, поради което стажът се явява недоказан. Органът е приел, че удостоверяването на претендирания стаж и осигурителен доход са посочени различни осигурители, без да са налице данни за правопримство между тях. Така например жалбоподателят е представил удостоверение от 20.09.1990 г., издадено от СГС, по ф.д. № 9083/1990 г., според което правноорганизационната форма на посочения осигурител е „колективна фирма“. В ТК от 01.10.1991 г. е вписано [фирма], а в образец УП-2 – [фирма].

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение е правилно, а жалбата на В. А. Д. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на

юрисконсултско възнаграждение е основателна, поради което жалбоподателя следва да бъде осъден да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ оспорването на В. А. Д. срещу Решение № Ц2153-21-141 от 21.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № Ц1012-21-1301/23.11.2020 г. срещу Разпореждане № 570315/9/22.01.2020 г.

ОСЪЖДА В. А. Д. да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: